

OPĆINSKI SUD U ŠIBENIKU

Stjepana Radića 81

HR-22000 ŠIBENIK

U Šibeniku, 3. srpnja 2026.

*(za Županijski sud, putem prvostupanjskog suda – u tri primjerka)***POSL.BR:** Ovr-370/2026-2**OVRHOVODITELJI:** I Sindikat strojovođa Hrvatske Zagreb, OIB: 42929819984, Zagreb, Palmotićeve 57 A

II Sindikat hrvatskih željezničara Zagreb, OIB: 50763639153, Zagreb, Strojarska ulica 17

III Reflektor d.o.o., Zagreb, OIB: 62559906840, Palmotićeve 57/1, svi zastupani po odvjetnici Ankici Giljanović iz Šibenika, Stjepana Radića 33

OVRŠENIK: Plavi Modul d.o.o., Zagreb, Kolarova ulica 14, OIB: 01719447365, kojeg zastupaju odvjetnici Nina Cigić i Ante Ferara iz ZOU Ante Ferara i Nina Cigić sa sjedištem ureda u Šibeniku, Eugena Kvaternika 6**Ž A L B A***protiv rješenja o ovrši Općinskog suda u Šibeniku posl. br. Ovr-370/2026-2 od 15. lipnja 2026.***I Ovršenik u otvorenom roku pobija Rješenje Naslovnog suda gornjeg poslovnog broja od 15.06.2026. (dalje: pobijano Rješenje) u točkama I., III. i IV. izreke, u cijelosti, zbog svih žalbenih razloga:**

- bitne povrede odredaba ovršnog i parničnog postupka,
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja,
- pogrešne primjene materijalnog prava.

II Rješenje o privremenoj mjeri nije isprava podobna za ovrhu – pobijano Rješenje doneseno je protivno načelu stroge formalne legalnosti

Pobijano Rješenje doneseno je protivno temeljnim odredbama Ovršnog zakona (dalje: OZ) jer isprava na temelju koje je ovrha određena – rješenje o privremenoj mjeri Naslovnog suda posl. br. Psp-19/2025 od 07.05.2025. – uopće nije isprava podobna za ovrhu, a što, paradoksalno, u obrazloženju pobijanog Rješenja izrijeком utvrđuje i sam prvostupanjski sud.

Odredbom članka 29. stavka 1. OZ-a propisano je da je ovršna isprava podobna za ovrhu ako su u njoj naznačeni vjerovnik i dužnik te predmet, vrsta, opseg i vrijeme ispunjenja obveze. Rješenjem o privremenoj mjeri od 07.05.2025. ovršeniku je naložena činidba „pod prijetnjom ovrhe“, ali u istom rješenju nisu određena ni sredstva ni predmet ovrhe, niti je opseg naložene obveze na bilo koji način prostorno određen ili odrediv (nalaže se čišćenje neodređenih „dijelova“ čak sedam katastarskih čestica, bez naznake površina, granica ili ijednog identifikacijskog elementa). To u točki 3. obrazloženja pobijanog Rješenja izrijeком konstatira i sam sud, navodeći da je iz rješenja o privremenoj mjeri

razvidno da istim nisu određena sredstva ovrhe, već da je ovršeniku naloženo ispunjenje obveze pod prijetnjom ovrhe bez navođenja sredstava (radnji) kojima će se ovrha ostvariti.

Iz tog jedinog pravilnog utvrđenja sud je, međutim, propustio izvesti jedinu moguću procesnu posljedicu – **odbačaj, odnosno odbijanje prijedloga za ovrhu u cijelosti**. Umjesto toga, sud je nedostatak ovršne isprave vlastitom intervencijom „sanirao“ tako što je **umjesto suda koji je mjeru odredio i umjesto ovrhovoditelja sam odabrao sredstvo ovrhe** (primjenu članka 261. OZ-a), čime je nedopušteno nadopunio sadržaj ovršne isprave. Time je grubo povrijeđeno načelo stroge formalne legalnosti ovršnog postupka, prema kojem je ovršni sud vezan sadržajem ovršne isprave te je ne smije mijenjati, tumačiti ekstenzivno niti nadopunjavati. Ovršni sud nije ovlašten „popravlјati“ manjkavu ovršnu ispravu; on može odrediti ovrhu samo u granicama onoga što ovršna isprava sadrži.

Pritom valja naglasiti da predmetni nedostatak nije slučajan, nego je izravna posljedica manjkavosti samog prijedloga za određivanje privremene mjere. Odredbom članka 341. stavka 2. OZ-a propisano je da predlagatelj osiguranja u prijedlogu mora točno označiti tražbinu čije osiguranje traži te, kada je to potrebno, sredstva osiguranja kojima će se privremena mjera prisilno ostvariti, uz odgovarajuću primjenu pravila OZ-a o sredstvima i predmetu ovrhe. U konkretnom slučaju to je nesporno bilo potrebno (radi se o nenovčanoj činidbi), a ovrhovoditelji to kao predlagatelji osiguranja nisu učinili ni u prijedlogu, niti je to učinio sud u rješenju o privremenoj mjeri. Na taj je nedostatak ovršenik izričito ukazivao još u žalbi od 09.06.2025. protiv rješenja o privremenoj mjeri. Privremena mjera koja ne sadrži sredstva svojeg prisilnog ostvarenja jest *lex imperfecta* – njome se ovršeniku može nešto naložiti, ali se ona ne može prisilno provesti u ovršnom postupku, jer za to nedostaje elementarni sadržaj ovršne isprave iz članka 29. stavka 1. OZ-a.

Pobijano Rješenje je, nadalje, **proturječno samo sebi**: točkom II. izreke sud je prijedlog za ovrhu djelomično odbio upravo zato što predložena sredstva ovrhe (nalog uz prijetnju novčanom kaznom iz članka 262. OZ-a) nisu primjenjiva na predmetnu činidbu, dakle zato što ni ovršna isprava ni prijedlog za ovrhu ne sadrže valjano određena sredstva ovrhe – a istodobno je na temelju iste, jednako manjkave isprave, ovrhu odredio. Sud je time prijedlog za ovrhu *de facto* prekvalificirao i sam konstruirao ovršni zahtjev kakav ovrhovoditelji, u dijelu u kojem je prihvaćen, na temelju podobne ovršne isprave uopće nisu mogli valjano postaviti. Rješenje s takvim proturječjem između izreke i obrazloženja ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, čime je počinjena apsolutno bitna povreda odredaba postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a u vezi s člankom 21. stavkom 1. OZ-a, a ujedno je ostvaren i žalbeni razlog iz članka 50. OZ-a jer isprava na temelju koje je doneseno rješenje o ovrsi nije (podobna) ovršna isprava.

Konačno, prijedlog za ovrhu koji ne sadrži zakonito sredstvo i predmet ovrhe ne udovoljava ni odredbi članka 39. stavka 1. OZ-a o obveznom sadržaju prijedloga za ovrhu. Kada su jedina sredstva ovrhe koja je ovrhovoditelj predložio pravno neprimjenjiva – što je sud sam utvrdio – prijedlog je valjalo odbiti u cijelosti, a ne ga „spašavati“ sudskom intervencijom u korist jedne stranke, na štetu druge.

III Prekluzija prava zahtijevati ovrhu – članak 444. ZPP-a (argumentum a maiori ad minus)

Odredbom članka 444. ZPP-a propisano je da tužitelj gubi pravo da u ovršnom postupku zahtijeva ovrhu rješenja kojim se tuženiku po tužbi zbog smetanja posjeda nalaže izvršenje određene radnje, ako ovrhu nije zatražio u roku od trideset dana od proteka roka koji je rješenjem određen za izvršenje te radnje.

Predmetna privremena mjera određena je upravo u parnici zbog smetanja posjeda (Psp-19/2025) i njome je ovršeniku kao tuženiku naloženo izvršenje određene radnje (čišćenje prilaza) u roku od dvadeset i četiri sata od donošenja mjere, dakle najkasnije do 08.05.2025. Po stajalištu ovršenika, citirana odredba članka 444. ZPP-a – koja se u ovršnom postupku primjenjuje temeljem članka 21. stavka 1. OZ-a – primjenjuje se ***argumentum a maiori ad minus*** i na privremenu mjeru donesenu u posjedovnoj parnici: ako zakonodavac prekluzivnim rokom od trideset dana sankcionira pasivnost tužitelja i kod konačnog, meritornog rješenja o smetanju posjeda kojim je posjedovna zaštita pravomoćno pružena, tim više (tim strože) ta prekluzija mora pogađati pasivnost predlagatelja kod privremene mjere, čija je sama bit hitnost i neodgodivost, i koja je tek surogat privremene zaštite do okončanja spora. Suprotno tumačenje dovelo bi do apsurdna da je vremenski neograničeno provediva privremena mjera, a vremenski strogo ograničena ovrha pravomoćne posjedovne presude – dakle da akcesorij uživa jaču ovršnopравnu zaštitu od glavne stvari.

Rok za dobrovoljno ispunjenje protekao je 08.05.2025. Čak i kada bi se rok iz članka 444. ZPP-a računao od pravomoćnosti rješenja o privremenoj mjeri (rješenje Županijskog suda u Zagrebu posl. br. Gž-2965/2025 od 18.08.2025.), prijedlog za ovrhu podnesen je tek 08.05.2026. – dakle **više od osam mjeseci nakon pravomoćnosti mjere i točno godinu dana nakon njezina donošenja**. Pravo ovrhovoditelja zahtijevati ovrhu prestalo je prekluzijom davno prije podnošenja prijedloga, pa je prijedlog za ovrhu valjalo odbaciti, odnosno odbiti, na što je sud bio dužan paziti.

IV Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje – prijedlogu nije priložena skica mjesta očevida, predmet ovrhe je neodređen i neodrediv

U parničnom predmetu Psp-19/2025 dana 10.02.2026. u spis je dostavljen nalaz i mišljenje vještaka geodetske struke sa skicom mjesta očevida u mjerilu 1:200 (izradio Antonio Reljanović, dipl. ing. geod.), kojom su prvi put uopće prostorno određene točne površine i granice dijelova katastarskih čestica preko kojih bi se tobožnji put trebao protezati (dio čest. zem. 11716/1 od 24 m², dio čest. zem. 11717/2 od 55 m², dio čest. zem. 11719 od 30 m², dio čest. zem. 11721/4 od 29 m² itd.), kao i točan položaj postojećih građevina: željezne ograde, betonskog potpornog zida i nadstrešnice.

Ovrhovoditelji tu ključnu ispravu – jedinu iz koje je uopće moguće razaznati gdje bi se, u kojem opsegu i u kojim granicama ovršne radnje imale poduzeti – **prijedlogu za ovrhu nisu priložili**, a sud je nije pribavio ni po službenoj dužnosti, premda mu je predmet Psp-19/2025 vlastiti. Posljedično, pobijanim Rješenjem ovrhovoditelji su ovlašteni „očistiti“ neodređene „dijelove“ sedam katastarskih čestica bez ikakvog prostornog određenja, bez naznake površina, granica, opsega ili načina provedbe. Takva je ovršna radnja neodređena i neodrediva, a rješenje o ovrsi kojim se određuje neprovediva ovršna radnja samo za sebe ne može opstati. Sud je time činjenično stanje utvrdio nepotpuno i pogrešno, isključivo prema jednostranim navodima ovrhovoditelja, a upravo je ta neodređenost u praksi otvorila vrata onome što se u provedbi i dogodilo – arbitrarnom, samovoljnom i protupravnom postupanju ovrhovoditelja opisanom u točki V. ove žalbe.

Dokaz: nalaz i mišljenje vještaka geodetske struke sa skicom mjesta očevida od 10.02.2026. iz spisa Psp-19/2025 (prileži spisu).

V Prekoračenje ovlaštenja iz točke I. izreke u provedbi – ovrhovoditelji su samovlasno povrijedili posjed i pravo vlasništva ovršenika

Točkom I. izreke pobijanog Rješenja ovrhovoditelji su ovlašteni isključivo i jedino na to da prilaz – put očiste od nasutog građevinskog materijala i betonskih barijera. Ni na što drugo. Granice te ovlasti određene su sadržajem privremene mjere i ne mogu se tumačiti ekstenzivno.

Postupajući po pobijanom Rješenju, ovrhovoditelji su, međutim, na nekretninama ovršenika protupravno: **skinuli i odstranili željezne ograde, razgradili i odstranili dio betonskog potpornog zida (podzida) te uklonili cijelu nadstrešnicu** – dakle trajne građevinske elemente čvrsto povezane s nekretninama u vlasništvu ovršenika, koji ni po najekstenzivnijem tumačenju ne predstavljaju „nasuti građevinski materijal“ niti „betonske barijere“. Da se radi o postojećim građevinama, a ne o „nasipu“, nedvojbeno proizlazi upravo iz skice mjesta očevida vještaka geodetske struke od 10.02.2026., na kojoj su ograda, betonski potporni zid i nadstrešnica izrijeком ucrtani i označeni kao zatečeno stanje.

Time su ovrhovoditelji, pod krinkom provedbe ionako nezakonito određene ovrhe, samovlasno i protupravno zahvatili u posjed i pravo vlasništva ovršenika, protivno članku 30. stavku 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, prema kojem vlasnik ima pravo isključiti svakoga drugoga od zahvata u svoju stvar, te protivno zabrani samovlasti kao temeljnom načelu stvarnoga prava i pravilima o zaštiti posjeda. Radi se o uznemiravanju prava vlasništva u smislu članka 167. ZV-a i o klasičnom smetanju posjeda – i to od strane onih istih ovrhovoditelja koji su ovaj postupak započeli tužbom zbog navodnog smetanja svojeg posjeda. Postupak koji je počeo tobožnjom posjedovnom zaštitom ovrhovoditelja tako je dovršen stvarnim, brutalnim smetanjem posjeda i devastacijom imovine ovršenika.

Ovršenik izričito pridržava pravo na naknadu cjelokupne štete, pravo na posjedovnu i vlasničku zaštitu te pravo zahtijevati protuovrhu, odnosno uspostavu prijašnjeg stanja, o čemu će uslijediti posebni podnesci i postupci. Ujedno se ističe da je opisano postupanje ovrhovoditelja protivno i članku 6. OZ-a, jer se pri provedbi ovrhe mora paziti na dostojanstvo ovršenika te na to da ovrha za njega bude što manje nepovoljna – a ne da se provedba koristi kao paravan za obračun i uništavanje tuđe imovine.

VI O „hitnosti“ i svrsi provedbe privremene mjere godinu dana nakon njezina donošenja

Privremena mjera je institut hitne, neodgodive, privremene pravne zaštite; njezina jedina zakonska svrha jest otkloniti opasnost koja ne trpi odgodu (članak 346. stavak 1. OZ-a). Ovrhovoditeljima je mjera određena 07.05.2025., s rokom ispunjenja od 24 sata, a pravomoćna je postala 18.08.2025. Prijedlog za ovrhu podnijeli su, međutim, tek 08.05.2026. – točno godinu dana nakon donošenja mjere.

U međuvremenu je protekla i cijela turistička sezona 2025. godine, tijekom koje su ovrhovoditelji, prema vlastitim navodima iz tužbe, na predmetnim nekretninama nesmetano obavljali turističku i ugostiteljsku djelatnost – očito posve uredno i, kako se pokazalo, bez „jedinog postojećeg pješačkog i kolničkog prilaza“ bez kojega, kako su sud uvjerali, prijeti nasilje i nenadoknativa šteta. Sama ta činjenica najbolje raskrinkava tezu o opasnosti, hitnosti i nužnosti mjere: tražbina čije je „hitno“ osiguranje godinu dana mirno čekalo u ladici punomoćnice ovrhovoditelja očigledno nikada nije ni bila ugrožena. Privremena mjera ovdje odavno ne služi osiguranju ičega – ona se, protivno svojoj zakonskoj svrsi, koristi isključivo kao sredstvo pritiska na ovršenika i kao instrument samovoljnog zahvata u njegovu imovinu, čemu je pobijano Rješenje, nažalost, dalo procesni okvir. Sud koji određuje provedbu „hitne“ mjere godinu dana nakon njezina donošenja, i to preko granica same mjere, ne provodi osiguranje – on legalizira samovlast.

VII Odluka o trošku (točke III. i IV. izreke)

Budući da je prijedlog za ovrhu valjalo odbaciti, odnosno odbiti u cijelosti, ovrhovoditeljima ne pripada pravo na naknadu troška postupka, pa je nezakonita i odluka iz točaka III. i IV. izreke pobijanog Rješenja, koja se pobija kao posljedična. Podredno se ističe da je ovrhovoditeljima trošak priznat u punom zatraženom iznosu premda su s prijedlogom uspjeli samo djelomično (točka II. izreke), što je protivno načelu uspjeha u postupku.

VIII Predlaže se da žalbeni sud žalbu ovršenika uvaži te pobijano Rješenje preinači na način da prijedlog za ovrhu odbaci, podredno odbije u cijelosti, a podredno da pobijano Rješenje ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovan postupak, te da u svakom slučaju naloži ovrhovoditeljima da ovršeniku solidarno naknade trošak sastava ove žalbe.

Ovršenik

pp

*Popis troška**Sastav žalbe na rješenje o ovrzi, Tbr. 10. t. 2. OT-a**PDV 25%**Sudska pristojba na žalbu**UKUPNO***Ante
Ferara**Digitally signed
by Ante Ferara
Date: 2026.07.03
17:56:26 +02'00'

200,00 EUR

50,00 EUR

30,00 EUR

280,00 EUR